

kr. for amtskommunerne. Kompensation af disse udgifter forudsættes dækket af afgiftsprovenuet.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1

Til nr. 1

Efter den gældende bestemmelse i miljøbeskyttelseslovens § 39, stk. 1, træffes afgørelse om godkendelse af særligt forurenende virksomheder af kommunalbestyrelsen. Efter § 39, stk. 2, kan miljøministeren efter forhandling med de kommunale organisationer fastsætte regler om, at bestemmelsen i stk. 1 fraviges, således at det for visse kategorier af særligt forurenende virksomheder, dvs. virksomheder, anlæg eller indretninger, der er optaget i lovens bilag, er amtsrådet eller Hovedstadsrådet, der træffer afgørelse om godkendelse.

Forslaget om ændret affattelse af bestemmelserne i § 39, stk. 1 og 2, om beføjelsen til at meddele godkendelser efter §§ 35-38 er en naturlig konsekvens af enigheden i tilsynsudvalget om princippet om, at beføjelserne til at føre tilsyn og til at træffe afgørelse om godkendelse udøves af samme myndighed, dvs. enten af kommunalbestyrelsen eller af amtsrådet/Hovedstadsrådet.

§ 39, stk. 3, indeholder bestemmelser om kompetenceforskydning dels til amtsrådet eller Hovedstadsrådet, dels til miljøministeren i de tilfælde hvor der er tale om godkendelse af henholdsvis en kommunalbestyrelses eller en amtskommunes virksomhed. I konsekvens af forslaget i nr. 5 om, at godkendelsesmyndigheden for de virksomheder, der er optaget i bilaget til loven, tillige skal føre tilsynet med virksomhederne, foreslås bestemmelsen ændret således, at der vel sker kompetenceforskydning, men for så vidt angår amtskommunernes og Hovedstadsrådets virksomheder foreslås kompetencen overført til kommunalbestyrelsen i beliggenhedskommunen, således at godkendelses- og tilsynsbeføjelse nu samles hos kommunalbestyrelsen.

Til nr. 2

Ved den foreslåede affattelse af § 42 sker der to ændringer af den gældende bestemmelse. For det første ophæves bestemmelsen om, at der kan nedlægges forbud mod en virksomhed, der drives uden den lovbefalede godkendelse. For det andet bliver bestemmelsen om, at en ulovlig virksomhed kan kræves fjernet, overflyttet til § 50 a som stk. 2.

Baggrunden for det sidste forslag er, at den nævnte beføjelse mest har karakter af en tilsyns-

beføjelse. Bestemmelsen bør derfor placeres i lovens kapitel 7 om tilsyn.

Baggrunden for det første forslag er, at disse forbud vanskeligt kan virke efter hensigten, nemlig at sikre en effektiv håndhævelse af miljøbeskyttelsesloven. Det forhold, at der kan klages over sådanne forbud efter de almindelige bestemmelser i loven, bevirker i sig selv, at håndhævelsen kan forhales. I praksis gælder dette, selv om der træffes bestemmelse om, at klage over forbudet ikke skal have opsættende virkning.

Hertil kommer at driften af en ulovlig virksomhed er strafbar, jfr. § 83, stk. 1, nr. 4. Det er derfor helt unødvendigt, at der skal træffes en egentlig afgørelse om, at virksomhedens drift skal standses. I klare tilfælde er det tilstrækkeligt, at tilsynsmyndigheden ved en meddelelse tilkendegiver, at virksomhedens drift er ulovlig og som følge heraf skal bringes til ophør, jfr. § 50 a. Der er således ikke tilsigtet nogen ændring i forhold til virksomheder, som ikke kan godkendes efter § 35. Disse vil som hidtil kunne kræves lukket og eventuelt fjernet. For så vidt angår godkendelser efter §§ 36 og 38 vil godkendelsesmyndigheden som hidtil skulle tage stilling til, om en virksomhed på kortere eller længere sigt kan opnå godkendelse og i givet fald på hvilke vilkår, og i modsat fald om virksomheden skal afvikles.

Hvis det retligt set er tvivlsomt, om virksomheden er omfattet af bilaget til miljøbeskyttelsesloven og hermed godkendelsespligtig, siger det sig selv, at tilsynsmyndigheden, før den søger virksomhedens drift bragt til ophør, må søge tvivlen ryddet af vejen. Det kan f.eks. ske på den måde, at spørgsmålet forelægges for miljøstyrelsen, eller at virksomheden anmodes om oplysninger, som kan danne grundlag for en nærmere vurdering.

Det bemærkes, at et tilsvarende forslag om ændring af § 42 indgik i forslaget til lov om ændring af forskellige miljø- og planlægningslove (Håndhævelse), der var til behandling i folketingsåret 1983-84. Dengang blev forslaget som følge af udvalgsbehandlingen ikke gennemført, jfr. Folketingstidende 1983-84 (2. samling), tillæg B, sp. 514.

Til nr. 3 og 4

Forslaget er en konsekvens af forslaget i nr. 5 om en samling af godkendelses- og tilsynsbeføjelserne, og et led i at slå fast, at virksomhedernes forhold hver især for fremtiden kun behandles af én myndighed.

Til nr. 5